

РЕШЕНИЕ

№ 999

гр. София, 21.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора С. Димитров, като разгледа дело номер **10471** по описа за **2013** година докладвано от съдия Аглика Адамова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 АПК вр. чл. 63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Териториална дирекция на НАП – С., чрез процесуалния си представител, срещу решение от 01.08.2013 г. на СРС, НО, 6-ти състав по нахд № 13264/2012 г., с което е отменено наказателно постановление № 11260-0012449/22.11.2011 г. на заместник-директора на ТД на НАП - С.. С наказателното постановление на [фирма] е наложено административно наказание – „имуществена санкция”, в размер на 500 лева, на основание чл. 185, ал. 2, във вр. с чл. 185, ал. 1 ЗДДС, за нарушение по чл. 39, ал. 5 от Наредба № Н-18 от 13 декември 2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства (Наредба № Н-18). Посочва се, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че са налице условията за прилагане на чл. 28 ЗАНН по отношение на установеното нарушение. Поради това се иска отмяна на обжалвания съдебен акт, като неправилен и незаконосъобразен и потвърждаване на наказателното постановление.

Ответникът по жалбата – [фирма], чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли да се остави в сила решението на районния съд.

Прокурорът счита жабата за неоснователна и недоказана.

Съдът, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди наведените доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена в срок и от лице, легитимирано за това.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение на СРС, НО, 6-ти състав по нахд № 13264/2012 г. е отменено наказателно постановление № 11260-0012449/22.11.2011 г. на заместник-директора на ТД на НАП – С., с което на [фирма] е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 500 лева, на основание чл. 185, ал. 2, във вр. с чл. 185, ал. 1 ЗДДС, за нарушение по чл. 39, ал. 5 от Наредба № Н-18.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба, срещу наказателно постановление.

Не е налице посоченото в жалбата касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК – нарушение на закона. Софийски районен съд е изложил ясно съображенията си по спора, като настоящият състав ги споделя изцяло. В подкрепа на извода за незаконосъобразност на наказателното постановление, следва да се изложат и допълнителни съображения.

Административно-наказващият орган е длъжен да изложи съображения за липса на неотчетени приходи винаги, когато приема, че санкцията за нарушение по чл. 185, ал. 2 ЗДДС следва да се наложи в размера по ал. 1. Анализът на разпоредбата на чл. 185, ал. 2 ЗДДС показва, че административното нарушение – нарушаване на реда и начина за одобряване на типа, регистриране или въвеждане/извеждане във/от експлоатация, или отчитане, или съхраняване на документи, издавани от/във връзка с фискалните устройства, или сервизно обслужване на фискалните устройства или неизпълнение изискванията за дистанционна връзка с Националната агенция за приходите се счита за осъществено независимо от това дали извършването му има за резултат неотчитане на приходи. Следователно, нарушението е формално и неговият резултат не е част от състава на нарушението. Обстоятелството, че законът предвижда по-леки наказания в случаите, когато липсват неотчетени приходи, не означава, че той въвежда резултата като елемент на фактическия състав на нарушението по чл. 185, ал. 2 ЗДДС, а само, че при определяне на наказанието, законодателят е взел предвид степента на обществена опасност на нарушението, в зависимост от това довело ли е то до увреждане на фиска или не. Поради това, когато липсват неотчетени приходи, това трябва да се констатира и вземе предвид, с оглед налагане на по-леките наказания, предвидени в чл. 185, ал. 1 ЗДДС. След като в АУАН и НП не се съдържат данни за съществен елемент, необходим за определяне на административното наказание, то в административно-наказателното производство са налице и нарушение на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН.

Крайните изводи на СРС относно необходимостта от отмяна на наказателното постановление са правилни. В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК, съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното Административен съд София – град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 01.08.2013 г. на СРС, НО, 6-ти състав по нахд №

13264/2012 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.